

Sygn. akt III AUa 1149/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G.

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Lucyna Ramlo
Sędziowie:	SSA Aleksandra Urban (spr.) SSA Maria Sałańska- Szumakowicz
Protokolant:	sekr.sądowy Agnieszka Makowska

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2015 r. w Gdańsku

sprawy J. K. (1) i E. K.

przeciwko Prezesowi Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego

o wysokość emerytury rolniczej

na skutek apelacji J. K. (1), E. K. i Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego

od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 23 kwietnia 2015 r., sygn. akt VI U 3314/14

1. odrzuca apelację J. K. (1);
2. oddala apelację E. K. i Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego.

SSA Aleksandra Urban SSA Lucyna Ramlo SSA Maria Sałańska- Szumakowicz

Sygn. akt III AUa 1149/15

UZASADNIENIE

Decyzjami z dnia 12 listopada 2014 r. Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego, na mocy art. 24 ust. 4 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników, ograniczył od 1 stycznia 2015 r. wypłatę emerytury rolniczej dla E. K. oraz dla J. K. (1) z powodu powstałej nadpłaty części uzupełniającej w wymiarze 100 %, albowiem wnioskodawcy nie zgłosili zawartej w dniu 1 stycznia 2013 r. umowy dzierżawy do ewidencji gruntów i budynków. Nadto w okresie od 20 maja 2013 r. do 30 września 2014 r. były prowadzone działy specjalne produkcji rolnej. W punkcie 2 decyzji pozwany zobowiązał E. i J. K. (1) do zwrotu kwot nienależnego świadczenia za okres od 1 stycznia 2013 r. do 30 czerwca 2014 r.

Odwołanie od decyzji złożyli ubezpieczeni wnosząc o ich zmianę i ustalenie, że nie mają obowiązku zwrotu pobranej części uzupełniającej za okres wskazany w decyzji. Nadto wskazali, że nie prowadzili działalności rolniczej w okresach wskazanych w decyzji.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniósł o ich oddalenie.

Na wniosek ubezpieczonych, Sąd połączył sprawy do wspólnego prowadzenia i rozpoznania.

Wyrokiem z dnia 23 kwietnia 2015 r. Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w punkcie 1 zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił, że E. K. jest zobowiązany do zwrotu nienależnego świadczenia za okres od 20 maja 2013 r. do 30 czerwca 2014 r., zaś w punkcie 2 oddalił odwołanie w pozostałym zakresie. W uzasadnieniu Sąd wskazał, że J. K. (1) i E. K. w dniu 13 czerwca 2014 r. zawarli umowę dzierżawy, która stanowiła kontynuację poprzednio zawartej umowy z dnia 1 stycznia 2013 r. Jednocześnie Sąd zważył, że umowa z dnia 1 stycznia 2013 r. została błędnie zarejestrowana, albowiem pominięty został urząd Geodezji.

Przedmiotowa umowa została zawarta z K. K..

Dysponując powyższymi ustaleniami faktycznymi, Sąd Okręgowy wskazał, że zgodnie z treścią art. 28 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników emeryt lub rencista zaprzestał prowadzenia działalności rolniczej, jeżeli ani on, ani jego małżonek nie jest właścicielem lub posiadaczem gospodarstwa rolnego w rozumieniu przepisów o podatku rolnym i nie prowadzi działu specjalnego, nie uwzględniając: gruntów wydzierżawionych na podstawie umowy pisemnej zawartej, co najmniej na 10 lat i zgłoszonej do ewidencji gruntów i budynków, gruntów trwale połączonych z produkcji rolniczej na podstawie odrębnych przepisów, w tym zalesionych gruntów rolnych; gruntów i działów specjalnych należących do małżonka, z którym emeryt lub rencista zawarł związek małżeński po ustaleniu prawa do emerytury lub renty rolniczej z ubezpieczenia oraz własności nieustalonej odpowiednimi dokumentami urzędowymi, jeżeli grunty będące przedmiotem tej własności nie znajdują się w posiadaniu rolnika lub jego małżonka. Nadto Sąd zaznaczył, że stosownie do treści art. 28 ust. 3 powołanej ustawy wypłata ulega zawieszeniu w całości, jeżeli emeryt lub rencista nie zaprzestał prowadzenia działalności rolniczej z zastrzeżeniem ustępu 5 do 7 i 9 do 11.

Mając na uwadze powołane przepisy, Sąd zważył, iż z akt ubezpieczeniowych Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego wynika, że ubezpieczeni prowadzili dział specjalny - była to produkcja ogrodnicza, polegająca na prowadzeniu szklarni. A skoro tak, to za okres od 20 maja 2013 r. do 30 czerwca 2014 r. pobrali świadczenie nienależnie, ponieważ wypłata części uzupełniającej powinna ulec zawieszeniu w całości. Jednocześnie, Sąd zważył, że pozwany może żądać zwrotu nienależnie pobranego świadczenia dopiero za okres od 20 maja 2013 r., nie zaś od 1 stycznia 2013 r., albowiem - podnoszony przez pozwanego - fakt, że nie zarejestrowano w Urzędzie Geodezji umowy dzierżawy z dnia 1 stycznia 2013 r., nie jest przesłanką, która powoduje zawieszenie wypłaty emerytury w całości.

Wobec powyższego, Sąd, na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i ograniczył zwrot nienależnie pobranego świadczenia do okresu od 20 maja 2013 r. do 30 czerwca 2014 r.

W punkcie 2 Sąd oddalił - na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. - odwołanie wnioskodawców w pozostałym zakresie.

Apelację od wyroku wywiódł pozwany oraz wnioskodawcy.

Wnioskodawcy zaskarżyli wyrok w części, zarzucając mu błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu że w okresie od 1 października 2013 r. do 20 maja 2014 r. prowadzili działalność rolniczą w postaci działów specjalnych produkcji rolnej, a w konsekwencji naruszenie art. 28 ust. 3 i nast. ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników poprzez jego niewłaściwe zastosowanie.

Mając na uwadze powyższe skarżący wniesli o zmianę zaskarżonego wyroku i ustalenie, że nie mają obowiązku zwrotu nienależnego świadczenia z tytułu pobranej części uzupełniającej świadczenia za okres od 1 października 2013 r. do 20 maja 2014 r. oraz zasądzenie od organu rentowego kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Wnioskodawcy podkreślili, że Sąd Okręgowy rozpoznając sprawę nie zajął się odwołaniem od decyzji J. K. (1), albowiem zmienił wyłącznie decyzję skierowaną do E. K. i oddalił jego odwołanie w pozostałym zakresie.

Uzasadniając swoje stanowisko skarżący podnieśli, iż Sąd dokonał błędnych ustaleń faktycznych przyjmując, że w okresie od 1 października 2013 r. do 20 maja 2014 r. E. K. prowadził działalność rolniczą. Skarżący zaznaczyli, że - jak wynika z zaświadczenia Naczelnika Urzędu Skarbowego w T. z dnia 4 lipca 2014 r. - E. K. prowadził w okresie 20 maja 2013 r. do 30 czerwca 2014 r. działy specjalne produkcji rolnej w zakresie upraw warzyw gruntowych w szklarniach nieogrzewanych. Przedmiotowa działalność nie mogła być jednak prowadzona przez cały rok kalendarzowy tj. również zimą i wczesną wiosną 2013/2014 z uwagi na nieogrzewanie szklarni. Faktycznie produkcja warzyw była prowadzona w okresie od 20 maja 2013 r. do 30 września 2013 r. i od 20 maja 2014 r. do 30 września 2014 r., z tym że od 11 sierpnia 2014 r. było to jedynie 98 m².

Skarżący podkreślili, że Sąd w zaskarżonym wyroku w ogóle nie ustosunkował się do podnoszonej przez nich argumentacji.

Nadto również kwestia, czy działy specjalne prowadzone były przez cały rok kalendarzowy, czy też nie i czy w związku z tym zasadne było zawieszenie emerytury za cały okres nie była przedmiotem rozważań Sądu. Sąd w uzasadnieniu – jak wyjaśniali skarżący – z jednej strony twierdzi, że wypłata emerytury nie ulega zawieszeniu w przypadku zaprzestania prowadzenia działalności rolniczej, a z drugiej nie dokonuje żadnych ustaleń w tym zakresie, albowiem te ograniczają się wyłącznie do analizy akt ubezpieczonych.

Apelację od wyroku wywiódł również KRUS zaskarżając go w punkcie 1 i zarzucając mu naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 28 ust. 4 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników w zw. z art. 138 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS i wnosząc jego zmianę poprzez oddalenie odwołania ubezpieczonego, względnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że Sąd w rozpatrywanej sprawie uznał, że ubezpieczony w okresie od 1 stycznia 2013 r. do 19 maja 2014 r. zachował prawo do świadczenia w pełnej wysokości, pomimo, iż umowa dzierżawy, którą zawarł 1 stycznia 2013 r. nie spełniała wymogów określonych w art. 28 ust. 4 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników. Pozwany zaznaczył, że Sąd wydając przedmiotowy wyrok - poza przesłuchaniem wnioskodawcy - nie przeprowadził postępowania dowodowego na okoliczność nie prowadzenia przez E. K. działalności rolniczej w spornym okresie. Trudno zatem zgodzić się ze stanowiskiem Sądu, że w podanym okresie ubezpieczony rzeczywiście nie prowadził działalności rolniczej na gruntach o pow. powyżej 1 ha przeliczeniowego, skoro nie zostało to w żaden sposób udowodnione. Sąd Okręgowy w toku procesu nie dopuścił dowodu z przesłuchania dzierżawcy - K. K., w celu ustalenia, kto faktycznie użytkował gospodarstwo rolne w okresie od 1 stycznia 2013 r. do 19 maja 2013 r., jak również po tej dacie, gdyż z zeznań skarżącego wynika, że dopiero w lipcu 2014 r. umowa dzierżawy została przez niego wypowiedziana.

Ponadto pozwany zaznaczył, że Sąd w wyroku zróżnicował sytuację prawną małżonków (w tym samym stanie faktycznym), stwierdzając, iż E. K. jest zobowiązany do zwrotu kwoty nadpłaty od 20 maja 2013 r. do 30 czerwca 2014 r., natomiast odwołanie małżonki J. K. (1) w całości oddalił.

W odpowiedzi na apelację pozwanego wnioskodawcy wniesli o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje zarówno E. K., jak i Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego podlegały oddaleniu, jako bezzasadne.

Apelacja J. K. (1) podlegała odrzuceniu, jak wyjaśniał bowiem Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 7 grudnia 2011 r. (II PZ 34/11, LEX nr 1130377) zaskarżone może być tylko orzeczenie istniejące. Nie można zatem wnieść środka odwoławczego od orzeczenia, które nie zostało - w rozumieniu przepisów prawa procesowego - wydane. Chodzi tu zarówno o brak orzeczenia w ogóle, jak i o brak w wydanym orzeczeniu rozstrzygnięcia w określonym przedmiocie. Brak w pisemnej sentencji wyroku rozstrzygnięcia o całości żądania powoduje, że w tej części wyrok nie istnieje, a stronom przysługuje wówczas prawo do złożenia, w myśl art. 351 § 1 k.p.c., wniosku o uzupełnienie wyroku. W sytuacji, gdy strona w przewidzianym terminie wniosku takiego nie złożyła, apelacja dotycząca kwestii pominiętej w sentencji zaskarżonego wyroku skierowana jest przeciwko orzeczeniu nieistniejącemu, a zatem jest niedopuszczalna (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 15 maja 2014 r., III ACa 806/13, LEX nr 1483844)

Przekładając powyższe na grunt analizowanej sprawy wskazać należy, iż uszło uwadze Sądu I instancji, że przedmiotem sporu była kwestia zasadności dwóch decyzji Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego z dnia 12 listopada 2014 r. dotyczących dwóch wnioskodawców, tj. E. K. (VI U 3315/14) i J. K. (1) (VI U 3314/15).

Sąd Okręgowy zarządzeniem z dnia 23 lutego 2015 r. połączył sprawę z odwołania J. K. (1) ze sprawą z odwołania E. K. do wspólnego prowadzenia i rozpoznania pod jedną sygnaturą VI U 3314/14. Jednocześnie wydając wyrok w sprawie Sąd I instancji rozstrzygnął wyłącznie kwestię zasadności roszczenia E. K. i nie zajął stanowiska w przedmiocie odwołania J. K. (1).

Apelację od wyroku złożył zarówno E. jak i J. K. (1), przy czym wnioskodawczyni wywiodła środek zaskarżenia od orzeczenia nieistniejącego, albowiem brak w sentencji wyroku rozstrzygnięcia w danym zakresie, skutkuje dla ubezpieczonego brakiem przedmiotu zaskarżenia, a w konsekwencji niedopuszczalnością apelacji na podstawie art. 370 k.p.c. (por. uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 października 1986 r., III CRN 244/86, OSNCP 1988, poz. 17, str. 46-47 oraz B. Bładowski. Przesłanki dopuszczalności rewizji cywilnej, Wydawnictwo Prawnicze, Warszawa 1982, str. 30-31).

Mając na względzie powyższe wskazać należy, że apelacja J. K. (1), jako zaskarżająca orzeczenie nieistniejące podlegała odrzuceniu, gdyż założeniem apelacji jest istnienie wyroku, tak więc wyrok może być zaskarżony tylko w takiej części, w jakiej istnieje, czy to wtedy, gdy uwzględnia powództwo (odwołanie), czy też wtedy, gdy je oddała (tak teza 6 do art. 367 k.p.c. Komentarz do kodeksu postępowania cywilnego, pod red. T. E., Wyd. Prawnicze LexisNexis, W. 2003, tom 1, str. 673 i cytowane tamże orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 1998 r., III CKN 409/98 i z dnia 4 listopada 1998 r., I CKN 409/98, por. też wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 17 marca 2005 r. I ACa 1627/04,

postanowienie Sądu Najwyższego III CKN 409/98 z dnia 28 maja 1998 r., LEX nr 519240).

Jeśli zatem apelacja J. K. (1) została wywiedziona od nieistniejącego orzeczenia, to tym samym, na mocy art. 370 k.p.c., podlegała ona odrzuceniu, o czym Sąd Apelacyjny orzekł, jak w punkcie 1 wyroku.

Analizując zasadność apelacji E. K., Sąd Apelacyjny uznał, iż nie zasługuje ona na uwzględnienie.

Jak zasadnie ustalił Sąd I instancji E. K., począwszy od dnia 21 czerwca 2004 r. jest uprawniony do emerytury rolniczej, przyznanej mu na podstawie art. 19 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz. U. z 2015 r. poz. 704). Świadczenie emerytalne zostało przyznane wnioskodawcy w pełnej wysokości, albowiem w dacie nabycia uprawnień nie prowadził on działalności rolniczej, co wynikało z faktu, iż część należących do niego gruntów rolnych zbył w drodze umowy kupna - sprzedaży w dniu 28 lutego 2004 r., zaś pozostałe wydzierżawił na okres 10 lat K. K., co znalazło potwierdzenie w dołączonej do akt organu ubezpieczeniowego umowie z dnia 13 czerwca 2004 r. Umowa wygasła w dniu 13 czerwca 2014 r., w konsekwencji czego pozwany decyzją z dnia 26 czerwca 2014 r. zawiesił dalszą wypłatę części uzupełniającej świadczenia oraz poinformował ubezpieczonego o konieczności przedłożenia stosownego dokumentu potwierdzającego zaprzestanie prowadzenia działalności rolniczej. W odpowiedzi na zobowiązanie pozwanego, ubezpieczony w dniu 8 lipca 2014 r. przedłożył w KRUS nową umowę dzierżawy zawartą

z K. K. w dniu 1 stycznia 2013 r., zarejestrowaną w Starostwie Powiatowym w dniu 7 lipca 2014 r. oraz zaświadczenie z Urzędu Skarbowego o prowadzeniu działów specjalnych produkcji rolnej.

W dniu 7 lipca 2014 r. E. i J. K. (2) zawarli kolejną umowę dzierżawy z K. K. na okres 10 lat, przy czym jako datę początkową wskazali 1 stycznia 2013 r. Przedmiotowa umowa została rozwiązana z dniem 29 lipca 2014 r. (k. 76 akt KRUS).

Mając na uwadze poczynione ustalenia faktyczne pozwany wydał zaskarżoną w niniejszej sprawie decyzję z dnia 12 listopada 2014 r., którą ustalił nadpłatę części uzupełniającej emerytury za okres od 1 stycznia 2013 r. do 30 czerwca 2014 r. i - na podstawie art. 138 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FU (Dz. U. z 2015 r., poz. 748 zm.) - zażądał jej zwrotu.

E. K. zgłosił w Urzędzie Skarbowym w T., iż jest podatnikiem podatku dochodowego z działów specjalnych produkcji rolnej począwszy od dnia 20 maja 2013 r. (k.71 akt KRUS).

Jak wynika z pisma Naczelnika Urzędu Skarbowego w T. z dnia 4 lipca 2014 r. (k.67 akt KRUS) E. K. prowadzi dział specjalny produkcji rolnej w zakresie uprawy warzyw gruntowych w szklarniach nieogrzewanych o powierzchni 150 m².

Dokonując analizy poczynionych ustaleń faktycznych w kontekście obowiązujących w powyższym zakresie przepisów prawa w pierwszej kolejności wskazać należy, iż zgodnie z art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznych rolników (Dz. U. z 2015 r., poz. 704) wypłata emerytury lub renty rolniczej z ubezpieczenia ulega częściowemu zawieszeniu na zasadach określonych w ust. 2-8, jeżeli emeryt lub rencista prowadzi działalność rolniczą. Wypłata ulega zawieszeniu w całości, jeżeli emeryt lub rencista nie zaprzestał prowadzenia działalności rolniczej, z zastrzeżeniem ust. 5-7 i 9-11 (ust. 3). Jednocześnie, stosownie do treści ust. 4 powołanego przepisu uznaje się, że emeryt lub rencista zaprzestał prowadzenia działalności rolniczej, jeżeli ani on, ani jego małżonek nie jest właścicielem (współwłaścicielem) lub posiadaczem gospodarstwa rolnego w rozumieniu przepisów o podatku rolnym i nie prowadzi działu specjalnego, nie uwzględniając:

1) gruntów wydzierżawionych, na podstawie umowy pisemnej zawartej co najmniej na 10 lat i zgłoszonej do ewidencji gruntów i budynków, osobie niebędącej:

a) małżonkiem emeryta lub rencisty,

b) jego zstępnym lub pasierbem,

c) osobą pozostającą z emerytem lub rencistą we wspólnym gospodarstwie domowym,

d) małżonkiem osoby, o której mowa w lit. b lub c;

2) gruntów trwale wyłączonych z produkcji rolniczej na podstawie odrębnych przepisów, w tym zalesionych gruntów rolnych;

3) gruntów i działów specjalnych należących do małżonka, z którym emeryt lub rencista zawarł związek małżeński po ustaleniu prawa do emerytury lub renty rolniczej z ubezpieczenia;

4) własności (udziału we współwłasności) nieustalonej odpowiednimi dokumentami urzędowymi, jeżeli grunty będące przedmiotem tej własności (współwłasności) nie znajdują się w posiadaniu rolnika lub jego małżonka.

Działem specjalnym z kolei - jak wynika z art. 6 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników - jest dział specjalny produkcji rolnej, o którym mowa w załączniku do ustawy, gdzie zostały wymienione m.in. uprawy w szklarniach nieogrzewanych powyżej 100 m².

Z artykułu 28 ust. 4 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników, wynika zatem - co podkreślał Sąd Okręgowy w Ostrołęce w wyroku z dnia 20 września 2013 r. (III U 506/13, LEX nr 1718596) - że uznaje się, iż emeryt lub rencista zaprzestał prowadzenia działalności rolniczej, jeżeli ani on, ani jego małżonek nie jest właścicielem (współwłaścicielem) lub posiadaczem gospodarstwa rolnego w rozumieniu przepisów o podatku rolnym i nie prowadzi działu specjalnego. Z powołanego powyżej przepisu wynika jedynie domniemanie, że jeżeli emeryt lub jego małżonek są właścicielami (współwłaścicielami) gospodarstwa rolnego - to przyjmuje się, że prowadzą oni działalność rolniczą. Domniemanie to można jednak obalić.

Jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego E. K. bezspornie w okresie od 20 maja 2013 r. do 30 czerwca 2014 r. prowadził dział specjalny produkcji rolnej w postaci nieogrzewanych szklarni, a skoro tak to zasadnym było uznanie wypłaconej części uzupełniającej emerytury, za powyższy okres, za świadczenie nienależne i zobowiązanie wnioskodawcy do jego zwrotu. Tak dokonanej oceny w żadnej mierze nie zmienia fakt, że - jak podnosił ubezpieczony - prowadzone przez niego szklarnie były nieogrzewane, co oznacza, że w okresie jesienno - zimowym nie były na ich terenie uprawiane żadne rośliny. Zważyć bowiem trzeba, że sam fakt, iż w okresach, kiedy były niesprzyjające warunki pogodowe, ubezpieczony nie zbierał plonów, nie może prowadzić do konstatacji, że wówczas nie prowadził działalności rolnej w postaci działów specjalnych, albowiem już sama specyfika działalności rolnej oparta o pewien cykl produkcyjny, czyni uprawnionym wniosek, że również w okresach kiedy faktycznie nie są wykonywane żadne czynności, działalność rolnicza nadal jest prowadzona. Zaznaczyć trzeba, że przy każdej działalności opartej na produkcji rolnej (w tym również działalności w postaci działów specjalnych) okresy, w których zbierane są plony występują jedynie kilka razy w roku, co jednakowoż nie jest tożsame z uznaniem, że w pozostałym czasie rolnik takiej działalności nie prowadzi, albowiem wykonuje szereg czynności, tj. sadzenie, nawożenie, odchwaszczanie, pielenie, podlewanie i wiele innych, których ostatecznym rezultatem jest właśnie możliwość zebrania owoców jego pracy, dlatego też wyłączenie okresów, w których nie są zbierane plony, z okresów uznanych za prowadzenie działalności rolnej w postaci działów specjalnych - do czego zmierzał wnioskodawca - jest niezasadne.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał apelację wnioskodawcy za przedmiotową, o czym na mocy art. 385 k.p.c., orzekł, jak w punkcie 2 sentencji.

Za niezasadną Sąd Apelacyjny uznał również apelację Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego, albowiem, wbrew twierdzeniom pozwanej ubezpieczony dopiero od dnia 20 maja 2013 r. rozpoczął prowadzenie działów specjalnych produkcji rolnej w zakresie upraw warzyw gruntowych w szklarniach nieogrzewanych o powierzchni 150 m⁽²⁾, co wynika jednoznacznie z zaświadczenia Naczelnika Urzędu Skarbowego z dnia 4 lipca 2014 r., stąd zobowiązanie go do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia w postaci części uzupełniającej emerytury za okres od 1 stycznia 2013 r. do 19 maja 2013 r. jest nieuprawnione. Powyższej oceny w żadnej mierze nie zmienia fakt, że zawarta pomiędzy ubezpieczonym a K. K. umowa dzierżawy z dnia 1 stycznia 2013 r., nie spełniała wymogów z art. 28 ust. 4 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników. Jak trafnie bowiem wskazał Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, fakt nie zarejestrowania umowy dzierżawy w Ewidencji Gruntów i Budynków nie skutkuje zawieszeniem wypłaty części uzupełniającej emerytury - zawieszenie świadczenia następuje dopiero w konsekwencji ustalenia, że świadczeniobiorca faktycznie prowadzi działalność rolniczą względnie dział specjalny, co w analizowanej sprawie bezspornie miało miejsce, z tym, że od dnia 20 maja 2013 r. (co wynika z zaświadczenia Naczelnika Urzędu Skarbowego z dnia 24 lipca 2014 r.), a nie od daty zawarcia umowy dzierżawy, tj. od dnia 1 stycznia 2013 r.

Z tych względów, Sąd Apelacyjny, podzielając stanowisko Sądu I instancji i uznając apelację pozwanego za bezzasadną, na mocy art. 385 k.p.c. orzekł, jak w punkcie 2 sentencji.

SSA Aleksandra Urban SSA Lucyna Ramlo SSA Maria Sałańska-Szumakowicz